

Dr Jeffrey Hudon, Archeologia biblijna, sesja 9, Arena geopolityczna, część 2

© 2204 Jeffrey Hudon i Ted Hildebrandt

To jest dr Jeffrey Hudon w swoim nauczaniu na temat archeologii biblijnej. To jest sesja 9, Arena Geopolityczna, część 2.

Po imperium asyryjskim i upadku imperium asyryjskiego w 612 roku, jego miejsce w zasadzie zajęło imperium nowobabilońskie i zajęło całe dawne terytorium asyryjskie dla siebie, tworząc serię kampanie na zachód i ponownie, rozszerzając się na Egipt. Jednak w przeciwieństwie do Asyryjczyków imperium nowobabilońskie przetrwało tylko kilka dziesięcioleci.

Pismo Święte wspomina o ważnych imionach babilońskich. Przede wszystkim jest Merodach-Baladan. Merodach-Baladan był przywódcą babilońskim, który w VIII wieku nieustannie wzniecał bunt przeciwko Asyrii.

Wysłał emisariuszy do Ezechiasza, a Ezechiasz ponownie pokazał im swoje możliwości, zbrojownię i tak dalej. Ale Merodach-Baladan zniknął w Shadal -Arab i nigdy więcej o nim nie słyszano. Babiloński król Nabopolassar skutecznie zbuntował się przeciwko Asyrii, a następnie rozpoczął marsz na terytorium asyryjskie, podbijając najpierw starożytną stolicę Aszera, a następnie w 612 roku Niniwę.

To jego syn Nabuchodonozor, słynny Nabuchodonozor, objął koronę w 605 r., pokonał zad Asyryjczyków i Egipcjan oraz przejął Lewant i Egipt. Następnie miała miejsce seria deportacji z Judy i podobnie jak te same podstawowe techniki stosowane przez Asyryjczyków, zostały przyjęte przez Babilończyków. Teraz ostatni król, po tym, jak Babilończycy pokonali i podbili Judę oraz zniszczyli Jerozolimę, a większość ludności Judy została wygnana, wygnanie babilońskie z powrotem do Babilonu, po Nabuchodonozorze zastąpili szereg słabych władców, a ostatnim z nich był Nabonid, który ponownie słaby król i jego syn zostali de facto władcami Babilonu.

Jego imię, Belszaccar, było oczywiście królem, który kazał Danielowi przyjść na jego pełną rozpustę ucztę i przeczytać napis na ścianie w 5 rozdziale Księgi Daniela. I oczywiście Babilon padł tego samego wieczoru w ręce Medów i Persów. Warto jednak wspomnieć, że pierwsza wzmianka o Babilonie znajduje się w Księdze Rodzaju 10.10 jako założona przez Nimroda. Zatem sięga to daleko wstecz do wczesnych części Księgi Rodzaju.

Przez krótki czas Babilon miał ogromne piękno, architekturę i cywilizację. To słynna Brama Isztar, jeden z siedmiu cudów starożytnego świata. Artystyczna rekonstrukcja tego.

Jest częściowo zrekonstruowany w Muzeum Berlińskim, które tutaj mamy. Jest to brama ceremonialna, co widać po wykonaniu artysty w lewym górnym rogu. Znowu na ścianach szkliwione cegły z lwami i różnymi mitycznymi stworzeniami religii babilońskiej.

Pięknie odrestaurowany ponownie na wystawie w Berlinie. Jedno z pytań zadawanych przez archeologów na temat starożytnego Babilonu brzmiało: gdzie znajdowały się legendarne wiszące ogrody babilońskie, które król Babilonu zbudował dla swojej żony, która była przyzwyczajona do górzystego terenu, a nie do płaskiej doliny Tygrysu i Eufratu? Jedna z nich, znowu, zawiera różne sugestie. Robert Koldewey, niemiecki archeolog, który prowadził wykopaliska w Babilonie, zasugerował jedno miejsce.

A DJ Wiseman już w 1984 roku zasugerował wykonanie prac w pobliżu rzeki Eufrat. Nikt tak naprawdę nie wie. Jednak niedawna praca Stephanie Dowley, brytyjskiej asyriologiki, sugeruje, że wszyscy historycy wspominający o wiszących ogrodach pochodzą z epoki klasycznej.

Historycy greccy. Uważa, że się mylili i że ogrody, o których mówią, nie są babilońskie, ale raczej asyryjskie. Być może zamiast tego przedstawiony jest Nabuchodonozor lub Asurbanipal.

Jest to więc pytanie otwarte i wiele osób uroniłoby wiele łez, gdyby wiszące ogrody Babilonu stały się wiszącymi ogrodami Niniwy. Ale według Dowleya prawdopodobnie tak właśnie było pierwotnie, a w samym Babilonie nie było żadnych wiszących ogrodów. Teraz przedstawienie w prawym górnym rogu to śruba Archimedesesa, która faktycznie daje możliwość przepływu wody w górę, podnoszenia wody na wyższy poziom, a następnie nawadniania ogrodów.

I najwyraźniej w ten sposób te ogrody były nawadniane. Jednakże wynalezienie tego urządzenia nastąpiło później, więc nie wiemy, czy Asyryjczycy lub Babilończycy posiadali taką technologię, czy też została ona wynaleziona później i być może następnie przeniesiona do literatury z powrotem do Asyryjczyków lub Babilończyków. Ponownie jest to artystyczne przedstawienie Nabonidusa i jego królowej podczas podróży po Babilonie.

I znowu, podobnie jak w Niniwie, niesamowita była wielkość i spektakl tych starożytnych miast. Babilon ponownie upadł w 539 r. w ręce Asyryjczyków pod wodzą Cyrusa Wielkiego, lub przepraszam, w ręce Persów pod wodzą Cyrusa Wielkiego. Persowie stworzyli imperium jeszcze większe niż imperium asyryjskie czy babilońskie, rozciągające się aż do doliny Indusu, aż do Egiptu, Azji Mniejszej, a nawet części Europy.

Znów przez Przesmyk lub Bosfor i Dardanele do północnej Grecji na Bałkanach. A więc potężne imperium, które trwało do 333 roku p.n.e., czyli około 200 lat. Cyrus Wielki, który ponownie podbił Babilon, w następnym roku wydał edykt, który zezwalał wszystkim jeńcom i wszystkim deportowanym ludom na powrót do swoich narodów, krajów lub regionów pochodzenia i przesiedlenie.

I tak grupy Żydów, pierwsza grupa pod Zorobabelem, a potem kolejne fale, wróciły do Judy, wróciły do Jerozolimy i zaczęły odbudowywać swoje życie. Jednakże byli to prawdopodobnie mniejszość — wierny ostatek, który powrócił do Judy. Większość Żydów zasymilowała się z kulturą babilońską, a następnie, oczywiście, z łatwością przeszła do kultury perskiej.

Ich córki i synowie czuli się tam dobrze, więc pozostali w Persji. To grupy, które wróciły, tęskniły za życiem, jakie prowadzili ich przodkowie w Ziemi Świętej, w Judzie, ponownie odbudowały Jerozolimę, odbudowały świątynię i zaczęły odbudowywać swoje życie z powrotem w swojej ojczyźnie. Teraz ten szereg prowincji powstał pod panowaniem imperium perskiego.

Prowincja Jehud, Juda, ponownie zachowała nazwę starożytnego królestwa. Nadzorowali to żydowscy namiestnicy, a jednym z nich był oczywiście Nehemiasz. Obecnie, w skali globalnej, późniejsi królowie perscy wielokrotnie próbowali rozszerzyć swoje imperium, najeżdżając Grecję bezskutecznie.

Ale znowu jeden z nich, Kserkses, najwyraźniej jest królem Aswerusem z Księgi Estery. Większość uczonych uważa, że te dwa zjawiska są utożsamiane. Persja i jej władcy popadali w coraz większą korupcję, a imperium faktycznie rozpadło się od centrum.

I tylko dzięki Aleksandrowi i jego armii w dalszym ciągu atakowali i pokonywali coraz większe armie perskie, najpierw w Azji Mniejszej nad rzeką Granicus, potem Issos i Arbela, a Imperium Perskie właśnie upadło. A niegdyś wielkie imperium perskie, które dawało nam takie powiedzenia, jak deszcz, śnieg czy deszcz ze śniegiem, nie zatrzyma poczty itd., popadło w ruinę i zostało zniszczone. To ruiny Persepolis, stolicy Persji.

Tak by było, pierwotnie widzisz stojące tam kolumny. Uzupełniały je drewniane kolumny, prawdopodobnie cedry libańskie i inne drewno. A cała nadbudowa była drewniana.

Że wszystko spłonęło w wyniku zniszczenia tego miasta przez Aleksandra. Ale widzicie tu monumentalne schody z przedstawieniami perskiej szlachty wspinające się do pałacu. Artystyczna wizja wkraczania Cyrusa Wielkiego do Babilonu po jego zdobyciu oraz jego grobowiec w Pasargadach.

Basargadeh był rozległym obiektem pałacowo-ogrodowym, który został odkopany i spisany przez Davida Stronacha. Niesamowite miejsce we współczesnym Iranie. Ponownie, dając nam przedsmak tego, czym była chwała Persji.

Jest to jeden z egzemplarzy Cylindra Cyrusa, ponownie Edykt Cyrusa, który pozwalał jeńcom na powrót do ojczyzny po tak długim pobycie w niewoli. Jest jeszcze kilka zdjęć Persepolis i Suzy, która była stolicą pomocniczą i znowu miały tam miejsce wydarzenia z Księgi Estery. Teraz na prowincjach okresu perskiego monety stały się powszechne.

I faktycznie w Jerozolimie wybito pierwsze monety żydowskie. A to jest jeden z nich tutaj. To jest znacznie rozszerzone.

Te srebrne monety miały średnicę mniej więcej główki 16-pensowego gwoździa i były niezwykle małe, o średnicy około połowy dziesięciocentówki, z czystego srebra. A to jest napisane paleo-hebrajskimi literami: Yehud , z gałązką zboża po drugiej stronie. Współczesne monety izraelskiego szekla są kopią jednej z tych odmian monety Yehud .

Ten, według inskrypcji, został znaleziony w pobliżu Jerycha. Co więcej, na słojach do przechowywania odnaleziono odciski pieczęci z okresu perskiego, wspominające o Jehudzie i innych jego wariantach. Są one zbierane przez dwóch uczonych i publikowane.

Istniał zatem oficjalny system zbierania podatków lub produktów rolnych, który był regulowany i używany za pośrednictwem tych słojów do przechowywania w okresie perskim w Judzie. I znowu artystyczna interpretacja ostatecznego zniszczenia Persepolis przez Aleksandra Wielkiego w 331 roku p.n.e. Dziękuję bardzo.

To jest dr Jeffrey Hudon w swoim nauczaniu na temat archeologii biblijnej. To jest sesja 9, Arena Geopolityczna, część 2. Dziękuję.